

455.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 1 czerwca 1927 r.

w sprawie granic gmin na terenie b. Królestwa Kongresowego, zmienionych przez b. władze okupacyjne niemieckie i austriacko-węgierskie.

Na zasadzie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 marca 1919 r. w przedmiocie przywrócenia na terenie b. Królestwa Kongresowego dawnych granic gmin wiejskich, zmienionych przez władze okupacyjne niemieckie i austriacko-węgierskie (Monitor Polski z dnia 29 marca 1919 r. № 72) obowiązuje od dnia jego ogłoszenia.

Art. 2. Rozporządzenia i zarządzenia władz okupacyjnych, włączające całe gminy wiejskie lub ich części do obszarów miejskich, bez względu na formę ich ogłoszenia oraz zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane na podstawie powyższego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 marca 1919 r., mają moc prawną od chwili ich wydania.

Art. 3. Stwierdzanie i ustalanie granic gmin na podstawie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *Q. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

456.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 1 czerwca 1927 r.

w sprawie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. o osobistych świadczeniach wojennych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Ustawa z dnia 25 lipca 1919 r. o osobistych świadczeniach wojennych (Dz. U. R. P. № 67, poz. 401) ulega następującym zmianom:

1) W artykule 1 po słowach: „bądź częściowej mobilizacji” dodaje się słowa: „albo gdy tego wymaga interes obrony Państwa, stwierdzony uchwałą Rady Ministrów, powziętą na wniosek Ministra Spraw Wojskowych”; słowa: „mogą władze państwowe” zastępuje się słowami: „może Państwo”; słowa: „trwania wojny” zastępuje się słowami: „trwania jednego z tych stanów”.

2) Artykuł 3 otrzymuje następujące brzmienie: „Z chwilą wybuchu wojny lub ogłoszenia mobilizacji ogólnej albo częściowej obowiązek osobistych świadczeń wojennych powstaje z mocy samego prawa.

W interesie obrony Państwa Rada Ministrów może na wniosek Ministra Spraw Wojskowych wprowadzić w drodze rozporządzenia obowiązek osobistych świadczeń wojennych na całym obszarze Państwa lub w poszczególnych miejscowościach, jak tego wzgląd na bezpieczeństwo Państwa będzie wymagał.

Określenie terminu ustania obowiązku osobistych świadczeń wojennych następuje w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych.

Na obszarze wojennym ustanie i w razie potrzeby przywrócenie obowiązku osobistych świadczeń wojennych może nastąpić również w drodze rozporządzenia Naczelnego Wodza”.

3) Z punktów d, e, f artykułu 5 tworzy się nowe cztery punkty treści następującej:

„d) posłowie sejmowi i senatorowie;
e) ci urzędnicy państwowi i samorządowi oraz te osoby, stale uczestniczące z mocy swego stanowiska lub urzędu w pracach instytucji państwowych lub samorządowych, tudzież pracownicy kolei i użyteczności publicznej, których właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, albo gdy chodzi o obszar wojenny — z Naczelnym Wodzem, uznają za niezbędnych; wyjątki od tej zasady przewidują osobne ustawy;

f) funkcjonariusze bezpieczeństwa publicznego;
g) cudzoziemcy: 1) zgodnie z zasadami prawa lub zwyczajów międzynarodowych albo 2) w miarę wzajemności, faktycznie istniejącej lub opartej na umowie międzynarodowej”.

4) Po artykule 6 dodaje się nowy artykuł, treści następującej:

„Art. 6-a.

Minister Spraw Wewnętrznych może na wniosek Ministra Spraw Wojskowych już w czasie pokoju nałożyć na osoby, należące do pewnych zawodów i niewyłączone w myśl przepisów niniejszej ustawy od obowiązku osobistych świadczeń wojennych, obowiązek zarejestrowania się, o ile uzna, że wiadomości powyższym wnioskiem objętych w innej drodze uzyskać nie można.

Rejestrację przeprowadzają władze administracyjne i samorządowe”.

5) Artykuł 9 otrzymuje brzmienie następujące: „Zgłoszenie zapotrzebowań osobistych świadczeń wojennych winno być skierowane do władz administracyjnych przez władze wojskowe, upoważnione do tego przez Ministra Spraw Wojskowych, a na obszarze wojennym — przez Naczelnego Wodza. W tych miejscowościach obszaru wojennego, w których władze administracyjne nie urzędują, powyższe zapotrzebowanie winno być skierowane do dowództw poszczególnych oddziałów wojskowych.

Powołanie ludności przeprowadzają władze administracyjne i samorządowe, a w tych miejscowościach obszaru wojennego, w których władze te nie urzędują, dowództwa poszczególnych oddziałów wojskowych”.

6) Ustęp 1 art. 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„Zwolnienie od obowiązku osobistych świadczeń wojennych z przyczyn, przewidzianych w poprzednich postanowieniach tej ustawy, tudzież w wypadkach, w których powołanie spowodować może zagrożenie bytu rodziny, gospodarstwa, rękodziela, przemysłu lub handlu, przysługuje władzom administracyjnym w toku instancji w porozumieniu z władzami wojskowymi, zaś na obszarze wojennym powołującym władzom wojskowym w toku instancji. Tok instancji władz wojskowych określi rozporządzenie wykonawcze Ministra Spraw Wojskowych”.

7) W ustępie 2 art. 12 po słowach: „w uzyskaniu pożywienia” dodaje się słowa: „dla siebie lub paszy dla inwentarza pociągowego, dostarczonego do obsługiwanego środków przewozowych”, a po słowach: „z osobami wojskowymi” dodaje się słowa „lub paszę — narówni z inwentarzem pociągowym wojskowym”.

8) W art. 13 słowa: „za użycie zaś i uszkodzenie” zastępuje się słowami: „za zużycie zaś, zniszczenie, uszkodzenie lub utratę”.

9) W miejsce art. 18 wstawia się dwa nowe artykuły treści następującej:

„Art. 18.

Osobom, które wskutek decyzji władzy administracyjnej I instancji (art. 7, ust. 2, art. 9 i art. 10, 12 i 13) czują się pokrzywdzone, przysługuje prawo wniesienia za pośrednictwem tych władz zażalenia do właściwej władzy administracyjnej II instancji w ciągu dni 14 od dnia następnego po dniu zaistnienia pokrzywdzenia względnie doręczenia orzeczenia. Od orzeczeń zaś, wydawanych w I instancji przez władze wojskowe, przysługuje prawo wnoszenia zażaleń za ich pośrednictwem do właściwych władz wojskowych II instancji w terminie wyżej wskazanym: Wniesienie zażalenia nie ma skutku odraczającego.

Rozstrzygnięcie władzy administracyjnej względnie wojskowej II instancji winno nastąpić najdalej do 4 tygodni od dnia, w którym zażalenie do tej władzy wpłynęło. Rozstrzygnięcie to jest ostateczne.

Art. 18-a.

Przepis art. 18 nie ma zastosowania do roszczeń z tytułu niedostatecznej wysokości kwoty wynagrodzenia lub odszkodowania, przyznanego na podstawie niniejszej ustawy przez władze administracyjne względnie wojskowe I instancji. Roszczenia te mogą być dochodzone w drodze sądowej w ciągu miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia władzy administracyjnej względnie wojskowej I instancji.

Prawo to nie przysługuje osobie, która przyjęła wynagrodzenie lub odszkodowanie, ustalone przez władzę administracyjną względnie wojskową zgodnie z postanowieniami niniejszej ustawy, bez zastrzeżenia dochodzenia reszty pretensji”.

10) W miejsce art. 20 wstawia się dwa nowe artykuły treści następującej:

„Art. 20.

Osoby, winne uchylecia się od osobistych świadczeń wojennych lub od wykonania zarządzeń, wydanych w trybie art. 6-a niniejszej ustawy, ulegną, o ile czyn nie stanowi przestępstwa, zagrożonego surowszą karą, karze aresztu do 6-ciu tygodni lub grzywny do 3.000 złotych albo obu tym karom łącznie.

Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu, na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, karę zastępczego aresztu według słusznego uznania, jednak nie ponad 6 tygodni.

Art. 20-a.

Do orzekania powołane są władze administracyjne I instancji.

Skazany orzeczeniem władzy administracyjnej I instancji może w ciągu 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi powiatowemu (pokoju), który postąpi wedle przepisów postępowania, obowiązujących w I instancji sądowej. Wyrok sądu okręgowego, wydany w drugiej instancji, jest prawomocny.

Na obszarze mocy obowiązującej niemieckiej ustawy postępowania karnego z roku 1877 stosuje się przepisy o policyjnych rozporządzeniach karnych.

Do postępowania i wykonania kar w sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 20, stosuje się na obszarze stanu wyjątkowego lub wojennego postanowienia ustawy o stanie wyjątkowym względnie o stanie wojennym, dotyczące postępowania i wykonania kar w sprawach o przestępstwa, przekazane w myśl tychże ustaw orzecznictwu władz administracyjnych”.

11) W artykule 21 po wyrazach: „Ministrem Pracy i Opieki Społecznej” dodaje się wyrazy: „Ministrem Sprawiedliwości oraz innymi zainteresowanymi ministrami”.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości do ogłoszenia brzmienia ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. o osobistych świadczeniach wojennych (Dz. U. R. P. № 67, poz. 401) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych niniejszem rozporządzeniem.

Art. 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, Ministrem Skarbu, Ministrem Sprawiedliwości, Ministrem Pracy i Opieki Społecznej oraz innymi zainteresowanymi ministrami.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

457.

Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 1 czerwca 1927 r.

w sprawie wywłaszczenia na rzecz Państwowego Monopolu Spirytusowego części parceli w Brześciu nad Bugiem, należącej do Jankła Skorbnika.

Na podstawie art. 1, 2 i 20 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o wywłaszczeniu przymusowym na użytek dróg żelaznych i innych dróg komunikacyjnych lądowych i wodnych oraz wszelkich urządzeń użyteczności publicznej (Dz. U. R. P. № 14, poz. 162), art. 575 części I tomu X Zводу Praw Rosyjskich i art. 10 ustawy o drogach dojazdowych do kolei żelaznych (tom XII Zводу Praw Rosyjskich — dodatek do art. 575 ustawy drogowej) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 13 maja 1927 r. zarządzam co następuje:

§ 1. Przymusowemu wywłaszczeniu na rzecz Państwowego Monopolu Spirytusowego celem prze-

prowadzenia bocznicy kolejowej podlega część parceli, należącej do Jankła Skorbnika, położonej w Brześciu nad Bugiem przy ul. Sadowej i ul. Steckiewicza 2, o obszarze 191,31 m².

§ 2. Podlegająca wywłaszczeniu część parceli podlega natychmiastowemu zajęciu po dokonaniu opisu.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Komunikacji: *Romocki*

458.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 20 maja 1927 r.

o zmianie brzmienia § 46 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. № 85, poz. 464) zarządzam się co następuje:

§ 1. Paragraf 46 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. № 107, poz. 783) otrzymuje brzmienie następujące:

„Opłatę statystyczną uiszcza się w następującej wysokości:

I. Od towarów przywożonych do polskiego obszaru celnego drogą morską i wywożonych drogą morską z tegoż obszaru:

a) 1 grosza od 1000 kg. towarów objętych: poz. 79 p. 1, 2, 3, 4 taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. [węgiel kamienny, brunatny, torfowy, cegiełki węglowe (brykiety), węgiel drzewny, koks, torf];

poz. 66 p. 1 taryfy celnej [kamienie polne i skalne w stanie naturalnym, krzemień, granit, bazalt, kwarc i szpat polny, piasek naturalny, ziemia wymoczkowa (okrzemkowa) i inne osobno niewymienione kamienie i ziemie używane w przemyśle fabrycznym nieobrobione, nierozdrobnione, chociażby wypalone, dolomit surowy];

poz. 138 p. 1, 2 taryfy celnej (rudny metaliczne i mineralne, żuźle, szlasy rudne w stanie rodzimym lub wzbogacone, prażone, w kawałkach, proszku, brykietach);

b) 2 groszy od 1000 kg. towarów objętych: poz. 84 p. 1 taryfy celnej [olej skalny ciemny nieoczyszczony (ropa naftowa)];

poz. 142 p. 1, 2, 3 taryfy celnej (żelaziwo i stal: stare, lane, kute; fragment i łom, szmelc, wióry, również prasowane opiłki i proszek, stare belki i szyny o długości 1 metr i mniej);